

(המשך מעמוד 39)

המישפט. ביניים הסתפק בתשלום של 5000 דולר, שהציע לו רפי כדי להבריח קילוגרם קוקאין לישראל. רפי הביא את הסם, ארוז חלקו בקופסת טאלק לתינוקות, והשאר בחבילות קטנות, שאותן קשר לביטנו.

גילוי במיקלחת

כפי שחשב רפי, לא היו אומנם כל בעיות בנמל-התעופה. איש לא חשד באמריקאי האקדמי, בעל פני-

מכות ומשיכות בשיער. כל המישפחה שמעה את המריבה הזאת. "דני החליט שהוא רוצה לחזור הביתה לבר. הוא התקשר עם נתב"ג, אסף את חפציו, אמר שהוא לא יכול לחיות אק אחת כמוני ויצא. בחזות התקשר דני מנמל-התעופה. אבא אמר לו שהתמוטטתי. וביקש ממנו לחזור. דני עזב את המיוודות שלו, שנסעו לניו-יורק, וחזר באותו לילה לרמת-גן. אז יצאנו לחופשה קצרה באילת, ואחר כך נסענו יחד לניו-יורק."

באפריל, לקראת פסח, כאשר התברר לאורלי שהיא חייבת לעבור ניתוח

ידיד המישפחה ויוזם ההברחה

ביקש מן המישפחה 20 אלף שקלים תמורת ההלשנה - אך הסתפק באלפיים בלבד. מדוע?

גינקולוגי כדי שתוכל ללדת, החלטת לשונו ארצה. דני הביא איתו שוב קילוגרם קוקאין. זמן קצר אחרי שנכנסו הביתה, ושמו את מיוודותיהם במקום, הגיעו לדירה אנשי-מישפחה. הם ערכו חיפוש ומצאו את הסם. אורלי ובעלה נעצרו. ומאז הם במעצר.

התינוק. הוא עבר את כל הביקורות, והגיע לביתה של אורלי. פרקתי את המיוודות והוצאתי את החומר, שהיה ארוז בקופסת טאלק, ורקתי את קופסת הטיטאלק והעברתי את החומר לכמה שקיות, שהיו איתי בבית. אבי משה וחברו, זמיר שאשא, הגיעו. אבל הם לא מסרו את כל הכסף שהובטח. לא רציתי למסור להם את כל

משכיל ומרעיל

רק במישפט התברר להם כי מי שלשין עליהם ומסר אותם למישפחה היה ידיד-המישפחה המסור, אבי משה. הוא פנה למישפחה וביקש 20 אלף שקל תמורת הלשנתו. הוא קיבל סכום של 2000 שקל, ואז סיפר על הברחת הסמים של סוסטר.

הוא נפגש עם אורלי במעצר וניסה לרדוב אותה, כדי להקליטה. כאשר הסתעפה חקירת המישפחה, התברר כי אבי משה עצמו מעורב בנסיון-ההברחה של חמישה קילוגרם סמים מארצות-הברית בתוך מנוע של מרצדס. גם הוא הועמד לדין והורשע. מאחר שמצבו הכריאתי קשה מאוד, נידון רק לשנתיים וחצי מאסר כפוּעל.

מאחר שאבי משה היה מעוניין בהברחת הסמים לישראל, והיה חלק מרשת-הסמים, לא ברור מדוע הסגיר את שותפיו. אבל רמזים בתיק אומרים כי קינא עד מאוד לאורלי, שעזבה אותו, ולכן החליט לקבור אותה ואת בעלה בבית-הסוהר.

בנייהווג ניהלו מאבק מישפטי ממושך. הם לא הרו באשמה, וסניגורם, עורך-הדין רודי יפתח, ניהל את הקרב בעקשנות. השופט אדמונד לוי רמז כי אורנה ברנד לא הסכימה להוריד מכתב-האישום קילוגרם אחד של קוקאין, והמאבק המישפטי נמשך.

רק כאשר עמדה אורלי על דוכן העדים והיה ברור שהיא משקרת, הצליח לתצו של השופט. בנייהווג עשו עיסקת-טיעון עם התביעה, הם הסכימו להודות בהברחת שני קילוגרם קוקאין לישראל, בתנאי שלא יקבלו יותר משבע שנות-מאסר לבעל, ושלוש שנים לאשה.

השופט שקיבל את עיסקת-הטיעון, הביע את זעמו על האורח האמריקאי המשכיל, שהעז עבור בצע-כסף להריג עיל את ילדי ישראל.

"אין בפי רי מילות-יגנאי כדי להרקי את מעשיהם, חומרתן המופלגת של העבירות. התמכרות לסמים היא מכת-מדינה, וגוררת עבירות נוספות למען השגת הסם." אחרי שהטיל על הנאשמים את העונש המוסכם, ציווה השופט על אורלי לקום ואמר לה כי הוא מקווה שהיא תזכה לפרייבטן, שאליה היא משותקת כל-יך. "אבל אם יהיה לך ילד," אמר השופט, "אני מאחל לך שהוא לא יעמוד לעולם לפני בית-המשפט לדין על עבירות-סמים. אבל אם כן, תוכיח את הופעתך כאן, כמי שנתנה יד להפצת הסם!"

נאשם סוסטר 5000 דולר למאהב

החומר עד שיביאו לי את כל הכסף. רציתי כסף תמורת הסיכון שלי להבריח סמים לארץ. העיד סוסטר, הישראליים ברוקו את החומר והביעו אכזבה. הם חשבו שהבאתי קוק פרסי, אבל מסתבר שזה היה קוקאין. סוסטר ניסה בבית-המישפט להוציא את אורלי ממעגל-הסמים. לדבריו, היא לא ידעה מאומה על העניין, והוא ניסה להסתיר זאת ממנה. רק בעת מתן גזר-הדין התברר כי למרות שלסוסטר עצמו אין כל הרשעה קודמת בסמים, או בכל עבירה פלילית אחרת, יש לאורלי הרשעה רומה מלפני שנה. היא הורשעה במישלוח סגירה, שהכילה סמים, לחברתה.

אורלי סיפרה בבית-המישפט כיצד גילתה את פרשת-הסמים. הייתי במיקלחת, וכאשר יצאתי היתה דלת חזרי נעולה. שמעתי את דני ואבי מדברים, שמעתי כסף, חומר, קוקאין, הייתי מאובנת. ברחתי לחדרו של אבא, ואחרי שאבי משה הלך רצתי לדני בפאניקה. צרחתי ואמרת שיש משקרים אותי, ורציתי לדעת מה קורה. אבל דני אמר לי: תשכחי מזה, זה נגמר!"

"ההפך אותי מתוסכלת, כי לא הבנתי מה לבעלי עם סמים. היחסים בינינו התקלקלו אחרי זה, היה חם, ואחרי מריבה קולנית התחלנו בידיים,

איש לא טוהר

(המשך מעמוד 7)

לתשומת-לב כל בתי-המישפט בארץ, המרשיעים מדי יום בני-ארם על פי עדותם הבלעדית של אנשי-שב"כ והיחומר "החסוי" שהם מגישים. ובהמשך: "אנו רואים לקבוע כי תיירודי עדים. גם אם הוא מעוגן בנר הל פנימי... אינו יכול לשמש כבסיס וצירוק לפעולות של שיבוש עשיית-מישפט." (ע' 39).

האם נרמז כאן כי תיירודי עדים לעדויות-שקר מעוגן בנר הל פנימי של השב"כ?

ושוב: "אומר עורך-הדין (רם) כספי: ראש השב"כ הסתפק באמירה שפער לותיו בפרשת אוטובוס קו 300 לא חרגו מפעולות שקדמו לה ושכאו אחריה..." (ע' 56).

ובהמשך: "לדעתו של עורך-הדין כספי על כל המשתתפים בהתייעצויות השונות (שקדמו להענקת החנינה) היתה מוסכמת עמדת-יסוד אחת, שראשי-השב"כ לא חרג מסמכות בי עניין... הרושם היה שעמדת ראש השב"כ, לפיה פעל ברשות ובסמכות, היא העמדה המקובלת." (ע' 56, 57).

משמע: ראשי-השב"כ טענו כי הריגת שבויים ופיברוק עדויות-שקר היו מקובלים גם לפני פרישה זו ואחריה. השרים המרכזיים במדינה קיבלו עמדה זו, וסברו כי פעולות אלה נע"שות ברשות ובסמכות. זוהי תמונה כללית של התנוונות מוסרית, תוצאה של מהדרל היסטורי בן 39 שנים.

כשכיהנתי בכנסת, העליתי פעמים רבות את העובדה כי שרות-הביטחון הכללי פועל מחוץ לחוק וכלי חוק, שאין עליו שום ביקורת דמוקרטית יעילה, וכי הכפפת השב"כ לפוליטי

צריך לחוקק חוק שיסדיר את פעולתם של השב"כ והמוסד

קאי יחירי וטרוד (ראשי-הממשלה) הופכת את הביקורת לבריחה. כמצב כזה אין שום מנגנון יכול לשמור על רמה מוסרית, גם אם הוא מורכב ממלאכים. וכפי שעולה מתוך הדוח הזה, יש במנגנון הזה אנשים רבים שהם רחוקים מאוד-מאוד מלהיות מלאכים. הם זכו בחנינה כרוצחים וכשקרנים.

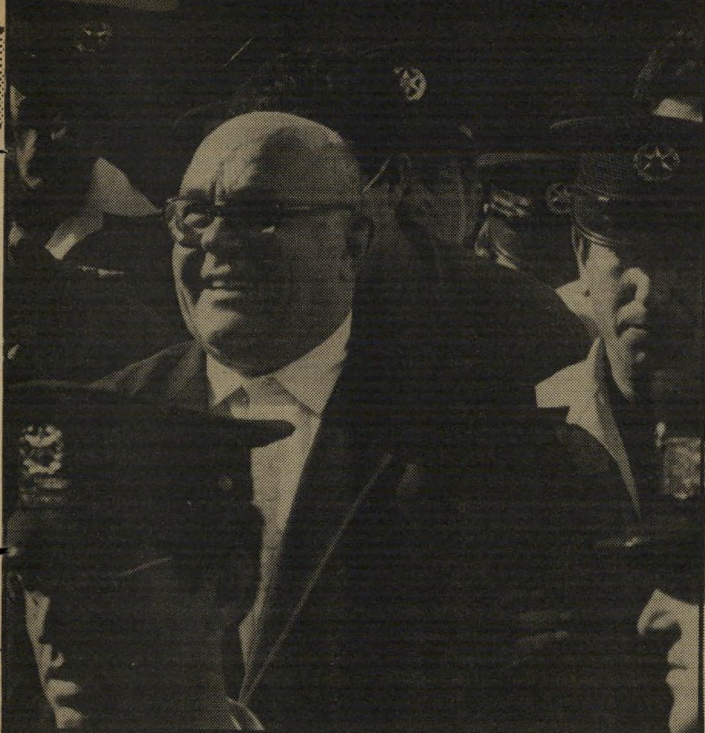
אם יש דבר אחד העולה מתוך הדוח הזה בביורר מוחלט הרי זה הצורך הדחוף בחקיקת חוק-שב"כ וחוק-מוסד להסדרת פעולתם של גופים חסויים אלה והביקורת הדמוקרטית והמישפטית עליהם.

חוקים כאלה קיימים כארצות-הברית, והם עומדים דווקא עכשיו במבחן מוצלח.

אילו קמה ועדת-חקירה ממלכתית, יתכן מאוד שזו היתה מסקנתה העיקרית, בצד הדרישה להרחיק מן הזירה הפוליטית את האישים שהיתה להם נגיעה לשערוריה אומית מחפירה זו, ובצד הדרישה להחזיר מזור לשב"כ, תוך ציון לשבת את שלושת חושפי הפרשה - ראובן חוק, פלג רדי ורפי מלכה.

לשלושת מחברי הדוח הזה מגיעה תודה על עבודתם המסורה והטובה - אולם עצם המיסגרת שבה פעלו מנעה מהם מראש למלא את התפקיד המתבקש. רק ועדת-חקירה ממלכתית, המתמנה על-פי חוק-עדות-החקירה ושיש לה כל הסמכויות הנכונות שמעניק להן לא מונעת. יכלה למלא תפקיד זה.

המחלל הזה זועק לשמייים, יחד עם דמם של שני השבויים שנרצחו.

פרקליטו הישראלי של ג'ון דמיאניוק (למעלה) אוהב להדהים ולשחות נגד הזרם

למיוזח הרחוק, באחת הטיסות הזולות שהוא מוצא, ונשאר עד שכספו אולד, ואז הוא שב ארצה ללבוש את החליפות השמרניות ולהופיע באולמות המישפט.

כבר באוניברסיטה מצא לו שפטל דרך להתבלט. באותו זמן ניטש בארץ ויכוח גדול בעניין מאיר לנסקי. היו שרצו לתת לו אורחות ישראלית ולהי תיר לו להתגורר בארץ, ואילו אחרים טענו שאין להפוך את ישראל לארץ-מיקלט לפושעים נודעים, ובעיקר לא

שפטל עם מאיר לנסקי מתנה: חליפות הדורות

שפטל עוסק במישפטים פליליים בעיקר. כאשר למד באוניברסיטה, רצתה אמו מאוד שיתחנן עם אחת מתלמידות הפקולטה, שמצאה חן בעיניה. שפטל סירב, ואיננו נשוי עד היום. הרומאן הגדול שלו היה עם צעירה שחרחרת, שאותה הכיר באחד של ממישפטים. היא היתה קרובות של עברייני ידוע.

שפטל מופיע במישפטים כלהט רב, ויש אומרים בלהיטות. מרי שנה הוא עובד את בית-המשפט ונוסע לטייל בעולם במשך חודשים אחדים, כדי "לנקות את הראש". * בין אלה היה ח"כ דאז אורי אבנרי, שתבע לגרשו מן הארץ.